

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. III. 37. 633/2015/5. szám

A Kúria a Kajtár, Takács, Hegymegi-Barakonyi, Baker & McKenzie Ügyvédi Iroda által képviselt (...) felperesnek a (...) jogtanácsos által képviselt Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal alperes ellen erdészeti kötelezés tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. április 16. napján kelt 4.K.27.400/2014/9. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.400/2014/9.számú ítéletét hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal Erdészeti Igazgatósága 2008. augusztus 25-én és 2008. szeptember 22. napján kelt határozataival engedélyezte a határozatokban felsorolt erdőterületek rendeltetésszerű használatának akadályozását, meghatározott időtartamra 2009. augusztus 25. és 2009. június 1. napjáig. Az erdészeti igazgatóság mindhárom határozatában leírta, hogy az engedély a tervezett földgázvezetésekre vonatkozóan, gázkúthoz tervezett bekötővezetékek kialakítása céljából került kiadásra.

A Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal Erdészeti Igazgatósága mint elsőfokú hatóság kiegészített határozataival kötelezte a felperes jogelődjét, hogy a határozatokban felsorolt erdőterületeken a gázkutakhoz tervezett bekötővezetékek kialakítása miatt igénybe vett területen az erdő eredeti állapotát állítsa helyre 2012. május 31. napjáig. A határozatok indokolása szerint a felsorolt erdőterületeken az erdő rendeltetésszerű használatának akadályozására meghatározott határidő letelt, azonban a felperesi jogelőd az igazgatóság nyilvántartása szerint nem kérelmezte az erdő igénybevétel meghosszabbítását, vagy véglegesítését, ugyanakkor az igénybevétel a határozathozatal napjáig fennállt.

Ebből következően a felperes jogelődje engedély nélküli igénybevételt folytatott a rendeltetésszerű használat akadályozására engedélyezett határidő leteltétől kezdődően. A helyreállítási kötelezettséget az elsőfokú hatóság az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény (a továbbiakban: Evt.) 85. § (1) bekezdés alapján írta elő. Tájékoztatva a felperes jogelődjét arról is, hogy az Evt. 85. § (2) bekezdése szerint a helyreállítási kötelezettség alól kérelemre az erdészeti hatóság felmentést adhat, és erdővédelmi bírság egyidejű kiszabása mellett engedélyezheti a kialakult állapot fennmaradását, amennyiben az igénybevétel engedélyezésének feltételei fennállnak. A határozatok kiegészítésére az adott okot, hogy az elsőfokú szerv észlelte, a határozataiban az erdő eredeti állapotának helyreállítási módjáról nem rendelkezett, így határidő tűzése mellett előírta az erdőtalaj erdőgazdálkodási termelés céljára történő alkalmassá tételét, valamint a fakitermeléssel érintett erdőrészekben az erdőfelújítás mesterséges módon akácos célállománnyal történő elvégzését. A felperesi jogelőd fellebbezett az elsőfokú határozatok és a kiegészítő határozatok ellen, a másodfokú hatóság az elsőfokú határozatokat és annak kiegészítéseit helybenhagyta.

A felperes keresetében a határozatok felülvizsgálatát és hatályon kívül helyezését kérte. Kifogásolta, hogy a Ket. 29. § (3) bekezdés a) pontjának megsértésével az elsőfokú szerv a hivatalból indult eljárásban az első eljárási cselekmény elvégzéséről nem értesítette. A helyszíni bejárásról készült jegyzőkönyvet nem bocsátotta a rendelkezésére, arra nem tehetett észrevételt. Nem állapítható meg, hogy az illetékes felügyelő milyen dokumentációt használt, milyen felméréseket készített, és miből állapította meg azt, hogy az erdő igénybevétele a mai napig fennáll. Sérelmezte a felperes a Ket. 70. § (1)-(2) bekezdésére tekintettel, hogy nem volt biztosított számára a bizonyítékok megtekintése, nem gyakorolhatta nyilatkozattételi jogát. Állította a Ket. alapelveinek súlyos sérelmét, a Ket. 5. § (1)-(2) bekezdést, 4. § (1) bekezdés, és 1. § (1)-(2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel. Vitatta a hatósági ügyintéző jóhiszeműségét, mivel olyan határozatot hozott, amelynek végrehajtása objektíve lehetetlen, illetve a megvalósítás jogszabályt sértene, és közvetlen katasztrófachelyzetet idézne elő, álláspontja szerint az alperes a Ket. 3. § (2) bekezdése szerinti tényállás-tisztázási kötelezettségének sem tett eleget. Nem derül ki a határozatokból az sem, hogy mi volt az eredeti állapot, amit helyre kellene állítani. A bányászatról szóló 1993. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: Bt.) rendelkezéseire hivatkozással álláspontja szerint a gázszállító vezeték létesítése és üzemeltetése annak hatálya alá tartozik, és ezen speciális jogszabály egyenesen tiltja a fák ültetését a biztonsági övezetbe, sőt azok eltávolítását a vezetékjog alapján lehetővé teszi az engedélyesnek. Hivatkozott a

gázszállító vezetékek védőövezetére megállapított korlátozásokra is. Kifejtette, hogy az alperes a területileg illetékes bányakapitányság véleményét nem kérte ki az ügyben, holott a bányakapitányság mint szakhatóság bevonása nélkül a védőövezetékre vonatkozó kötelezés nem volt hozható. Kifogásolta, hogy a hatóság nem tájékoztatta arról, hogy a bányászati hatóság által jóváhagyott műszaki üzemterv érvényességének lejártáig kellett volna megkérnie az igénybevételt. Hivatkozott továbbá arra, hogy az igénybevétel céljának és az engedélynek megfelelően megvalósított gázszállító vezeték léte nem valósíthatja meg az erdő jogosulatlan igénybevételét. A gázszállító vezeték lefektetésére engedéllyel került sor, az engedélyben foglalt szélességben, minden munka az engedélynek megfelelően határidőben befejeződött. Vitatta a felperes azt is, hogy az alperesnek jogában állna a köztulajdonban tartozó vezeték elbontását elrendelni.

Vitatta a felperes keresetében a kiegészítő határozatok jogszerűségét is, a Ket. 81/B. § (1) bekezdésére hivatkozással. Álláspontja szerint a hatóság nem hajlandó tudomást venni a nemzetgazdasági érdekből lefektetett gázvezeték létéről, és azt kívánja önös érdekből megszüntetni. Továbbra is utalt arra, hogy az alperesi határozatok végrehajthatatlanok, amíg a bányakapitányság engedélye a gázvezeték felszedésére nem került kiadásra, egy nagynyomású gázvezeték működését nem lehet egyik napról a másikra megszüntetni, így a fásítást sem elvégezni.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak értékelte és elutasította azt. Ítéletének indokolásában az Evt. 77. §-ára, 84. § (1)-(2) bekezdésére, és 85. § (1)-(2) bekezdésére hivatkozott. Megállapította, hogy azon tény, hogy a perben érintett ingatlanok a felperes által sem vitatottan az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés szerint erdőnek, illetve erdőgazdálkodási tevékenységet közvetlenül szolgáló földterületnek minősülnek, speciális jogi helyzetet teremt azáltal, hogy a jogalkotó az Evt. rendelkezéseivel, illetve annak hatályba lépését megelőzően az 1996. évi LIV. törvény rendelkezéseivel az erdő igénybevételét csak az erdészeti hatóság előzetes engedélye mellett [Evt. 78. § (2) bekezdés], kizárólag az engedélyben megjelölt határidőn belül és az abban meghatározott célra engedi, emellett erdőt igénybe venni csak kivételes esetben és a közérdekkel összhangban lehet [Evt. 78. § (1) bekezdés]. Erre tekintettel függetlenül attól, hogy az erdő igénybe vevője milyen jellegű tevékenységet kíván folytatni az adott, ingatlan-nyilvántartási szempontból erdőnek minősülő ingatlanon, a tevékenységével összefüggő egyéb hatósági engedélyek, szakhatósági hozzájárulások beszerzése mellett, azoktól függetlenül köteles az erdőről, illetve az erdő védelméről szóló mindenkorai törvényben meghatározott engedélyeket is beszerezni. Az Evt. 77. § d) pontja külön is nevesíti és így egyértelmű, hogy a gázvezeték létesítése az erdőterület igénybevételének minősül, arra az alperes és az

elsőfokú szerv hatásköre kiterjed.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes hivatkozásával szemben a Bt., a nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény és az Evt. egymással hierarchikus viszonyban nem állnak, nem tartalmazznak olyan rendelkezést, ami elsődlegességet írna elő az Evt. rendelkezéseivel szemben. Erre tekintettel a felperesnek, mint erdő művelési ágú ingatlanon az erdő igénybevételeével összefüggő tevékenységet folytató társaságnak az egyéb ágazati jogszabályi rendelkezéseken túl és mellett az Evt. rendelkezésének betartásával kell eljárnia. Nyilvánvaló, hogy a felperes jogelődje erről tudomással bírt, amit bizonyít az, hogy az erdőterületek időleges igénybevételeire az elsőfokú szervtől engedélyt kért és kapott. Egyértelműen megállapítható volt az engedélyekből a lejárati napja, így a felperesnek tudomással kellett arról bírnia, hogy amennyiben az engedélyek lejártának napjáig azok meghosszabbítását, véglegesítését nem kéri, a határidő lejártát követően engedély nélküli igénybevétel fog kialakulni. A felperes sem vitatta, hogy az igénybevétel a határidő lejártát követően is folyamatosan fennáll, erre tekintettel az alperes az Evt. 85. §-ában foglalt rendelkezéseket jogszerűen alkalmazta. Ezek a rendelkezések kogens jellegűek, az alperesi hatóságnak mérlegelési jogköre nincs annak vizsgálatára, hogy az engedély nélküli vagy attól eltérő igénybevétel milyen okból történik, illetőleg arra vonatkozólag, hogy az igénybevételel összefüggő gazdasági tevékenység vonatkozásában más hatóság milyen jellegű engedélyeket adott ki.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy alaptalanul hivatkozott a felperes a Ket. alapelveinek megsértésére, illetve a Ket.-ben foglalt tényállás feltárási kötelezettség elmulasztására is. A felperes nem adott elő olyan tényt, körülményt, amely a közigazgatási eljárásban megállapított tényállásra érdemben kihatott volna, amennyiben a felperes aktív résztvevője lett volna az elsőfokú eljárásnak. Megjegyezte a bíróság, hogy az Evt. kogens, mérlegelési jogot nem engedő rendelkezései folytán jogi relevanciával kizárólag az bír, hogy a felperes rendelkezett-e ideiglenes, tartós, vagy végleges engedéllyel az erdőterületek igénybevételeire. Az elsőfokú bíróság a kiegészítő határozatokat is jogszerűnek találta a Ket. 81/B. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését kérte, a keresetében foglaltakat fenntartotta. Másodlagosan a hatályon kívül helyezés mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Felülvizsgálati kérelmében anyagi és eljárásjogi jogszabálysértésekre is hivatkozott. Az erdő igénybevételeinek jogcíme tekintetében az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inytv.) 23. § (2)

bekezdésére, 47. § (1) bekezdésére, az Evt. 6. § (1) bekezdésére, a régi Ptk. 171. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra. Kifejtette, hogy jelen esetben a Ptk. 171. § (2) bekezdése alkalmazásában külön jogszabály a földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvény (a továbbiakban: Get.), amely a felperesre, mint földgáztárolói működési engedélyesre irányadó. A Get. 90. §-a alapján az idegen ingatlan tulajdon- és használati jogának korlátozására a Bt. rendelkezéseit kell alkalmazni. A Bt. 38. § (3) bekezdése rendelkezik a szolgalmi jog alapításáról, a 38. § (1) bekezdés túrési kötelezettséget ró az ingatlan tulajdonosára, míg az (5) bekezdés alapján a szolgalom jogosultja jogosult a tevékenység végzéséhez szükséges mértékben az ingatlan igénybevételére. Megállapíthatónak találta, hogy a Get. 90. §-a alapján alkalmazandó Bt.-ben szabályozott szolgalom a Ptk. 171. § (1) bekezdésében foglalt közérdekű szolgalomnak minősül. A felperes mint földgáztárolói működési engedélyes pedig olyan jogszabályban feljogosított szervezet, amely külön jogszabályban meghatározott módon közérdekű szolgalom alapján jogosult az ingatlan igénybevételére. Hangsúlyozta, hogy az ingatlan az előbbieken túlmenően termőföldnek minősül a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény 3. § a) pontja alapján, ekként a termőföld védelméről szóló 2007. évi CXXIX. törvény (a továbbiakban: Tftv.) rendelkezései is megfelelően alkalmazandók, nevezetesen a 14. § (5) bekezdés. Az erdő felperes általi igénybevétele e rendelkezés alapján nem igényel külön hatósági engedélyt, vagyis az ingatlan esetében a felperes nem köteles beszerezni az Evt. 77. §-ában szabályozott valamely igénybevételi módhoz az erdészeti hatóság Evt. 78. § (2) bekezdés szerinti engedélyét. Kifejtette azt is, hogy annak eldöntésekor, hogy az adott ingatlan esetében szükséges-e az Evt. 77. §-a szerinti valamely engedély, nem hagyható figyelmen kívül, hogy az Evt. 6. § (1) bekezdésben foglalt erdő fogalom alapján az ingatlan és a rajta álló erdő nem tekinthető azonosnak, mivel az Evt. rendszerében az ingatlanon elhelyezkedő faállomány értendő erdő alatt, és nem maga az ingatlan-nyilvántartásban önálló ingatlanként nyilvántartott terület. Álláspontja szerint a jogi megítélés változik abban az esetben, amikor valaki az ingatlan egészére, mint jogi egységre szerez korlátozott dologi jogot. Ekkor ugyanis az ingatlan igénybevételére valamely korlátozott dologi jog alapján jogosult, nem pusztán az ingatlan felszínét veheti igénybe, hanem az ingatlanon elhelyezkedő valamennyi elemet, az ingatlan alkotórészeit, és tartozékait is egyaránt. Tekintettel arra, hogy az erdő az elhelyezkedése szerinti ingatlan jogi sorsát osztja, ezért az ingatlan igénybevételére valamelyik korlátozott dologi jog alapján jogosult az igénybevétel jogcíme alapján, és annak tartalma szerint jogosult, az ingatlan tulajdonosa pedig az igénybevételt túrni köteles. Ezt az értelmezést támasztja alá az Evt. végrehajtásáról szóló 153/2009. (XI.13.) FVM rendelet (a továbbiakban: Evt.vhr.) 54. § (1) bekezdés c) pontja is. Kifejtette a felperes, hogy a szolgalom alapján a Bt.-ben foglaltak szerint

jogosult a Get. és a Bt. által a kötelező jogszabályi előírásoknak való megfelelés érdekében az ingatlant és a rajta elhelyezkedő erdőt igénybe venni az általa tulajdonolt és üzemeltetett gázvezetékek elhelyezésére, használatára és fenntartásához szükséges ellenőrző javítási és egyéb munkálatok elvégzésére és intézkedések megtételére, amit az ingatlan tulajdonosa túrni köteles. Jogosultságának további bizonyítékeként a Bt. 32. § (3) bekezdésében és a Bt. végrehajtásáról szóló 203/1998. (XII.19.) Korm.rendelet (a továbbiakban: Bt.vhr.) 19/A. § (2) bekezdésére hivatkozott. Összegezve hangsúlyozta, hogy figyelemmel a Ptk. 171. § (1) bekezdésére, a Bt. 38. § (3) bekezdése szerinti közérdekű szolgalmi jog alapján jogosult az ingatlan igénybevételére, mely jogosultság gyakorlása a Tftv. 14. § (5) bekezdése értelmében az ingatlan nem engedélyköteles időleges más célú hasznosításának minősül. Ennek megfelelően az ingatlan felperes általi igénybevétele nem igényli az erdészeti hatóság Evt. 78. § (2) bekezdése szerinti engedélyének beszerzését.

Az ideiglenes igénybevétel korábbi engedélyezésének indokaként arra hivatkozott, hogy a vezetékek az engedély megadásának időpontjában még nem léteztek, annak kialakítására az engedély érvényességi időtartama alatt került sor. A vezetékek kialakítása azonban a felperest már akkor is megillető szolgalom terjedelmét meghaladta, azaz a felperes a vezetékek kialakítási munkálatai során a szolgalom által számára, az ingatlan és ekként az érintett erdőterület igénybevételére biztosított jogát meghaladóan volt kénytelen az erdő igénybevételére. Ezért volt kénytelen az erdészeti hatóság általi engedélyezést kérni, amelynek eleget is tett. A vezetékek kialakítását követően - ellentétben az erdő időleges igénybevételét engedélyező határozattal - az erdő igénybevétele a vezetékek által elfoglalt és a körülötte kijelölt biztonsági övezetre korlátozódott, amely terjedelmű igénybevétel azonban már nem igényli az Evt. 78. § (2) bekezdése szerint az erdészeti hatóság engedélyét, arra a felperes a szolgalom alapján jogosult. Erre figyelemmel a felperes állította, hogy az erdészeti hatóságnak nincs hatásköre az erdő igénybevételének engedélyezésére, mivel a felperes jogcíme az ingatlan, és ekként az erdő igénybevételére nem az Evt. 77. §-ában foglaltakon alapul, hanem a Get. 90. §-a folytán alkalmazandó Bt. szerinti szolgalmon. Az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben az ügyben eljárni jogosult hatóság a bányászati hatóság. A hatáskör tekintetében az 1167/2004. számú közigazgatási elvi határozatban foglaltakra hivatkozott. Állította, hogy az őt megillető szolgalom dologi hatályú, azaz mindenkivel, így a hatóságokkal szemben is kötelező hatályú, ingatlan-nyilvántartási bejegyzésére tekintettel a hatóságok nem hivatkozhatnak arra, hogy annak fennállásáról nem tudtak. Ennek megfelelően a bíróságnak is figyelembe kellett volna vennie azt a jogi tényt, hogy a felperes az ingatlan vonatkozásában közérdekű szolgalommal rendelkezik.

A jogerős ítélet eljárásjogi hibáit illetően arra hivatkozott, hogy a bíróság a Pp. 163. § (1) bekezdésének és 206. § (1) bekezdésének megsértésével járt el. Nem folytatott le bizonyítást, ítélete kizárólag az ügy elbírálásához szükséges jogszabályok teljes feltárását nélkülöző formál logikai jogszabály értelmezésen alapult. Az ítéletben a tényként elfogadott tényállási elemek nem alkalmasak okszerű jogi következtetések levonására, és megalapozott ítélet meghozatalához. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem folytatott le okirati bizonyítást a felperest megillető szolgálat tekintetében, így ezek a tényállási elemek feltáratlanok maradtak és nem képezik a tényállás részét.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelő alapossággal rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást és abból az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával helytálló jogi következtetést vont le.

Kiemeli a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárás során a Pp. 270. § (2) bekezdése és 272. § (2) bekezdése értelmében kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.

Elsődlegesen szükségesnek tartja leszögezni a Kúria, hogy a perben felülvizsgált közigazgatási eljárás egy hivatalból indult, erdészeti hatósági eljárás volt, így ezen eljárásra sem a Bt., sem a Get. szabályai - megelőzve az Evt. és az Evt.vhr. előírásait - nem voltak alkalmazhatók.

A perben megállapítható tényállás szerint az erdészeti hatóság 2008. évben engedélyezte gázkutakhoz tervezett bekötővezetékek kialakítása miatt meghatározott helyrajzi számú erdőrészleteken az erdő rendeltetésszerű használatának akadályozását, konkrét, 2009. évben lejáró időpontokig. Az erdő igénybevételének meghosszabbítását vagy véglegesítését a felperes az erdészeti hatóságnál nem kezdeményezte, az erdő igénybevétele az engedélyezést követő időszakban is fennállt, ez eredményezte az erdészeti hatóság intézkedési kötelezettségét.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy az erdő időleges igénybevételére az Evt. 77. § törvényi lehetőséget biztosít, akár időleges igénybevétel - c) pont -, akár rendeltetésszerű használatot akadályozó igénybevétel - d) pont -

formájában. Az Evt. 78. § (2) bekezdése konkrétan rögzíti, hogy az erdő igénybevételehez az erdészeti hatóság előzetes engedélye szükséges. Az erdőt kizárólag az engedélyben megjelölt határidőn belül, és az abban meghatározott célra lehet igénybe venni. Az Evt.vhr. 54. §-a azt is meghatározza, hogy az erdő igénybevételenek engedélyezése iránti kérelemhez milyen okiratokat, dokumentumokat, igazolásokat kell csatolni. A felperes tehát már a 2008. évi, az erdészeti hatóságnál kezdeményezett eljárás során tisztában volt azzal, hogy az erdőterület használatára időlegesen, hatósági engedély folytán válik jogosulttá, konkrétan meghatározott időpontig. Az is nyilvánvaló, hogy a hatóság által engedélyezett időtartam lejártát követően a felperes engedély nélküli használónak minősült, és mint olyat az Evt.-ben pontosan előírt kötelezettségek terhelik. Erről az Evt. 84-85. §-a egyértelmű rendelkezéseket tartalmaz. Az Evt. 84. § (1) bekezdése az időleges igénybevétel meghosszabbításának lehetőségéről és feltételéről is rendelkezik, ugyanakkor arról is, hogy a határidő lejártát követően az igénybe vevő az erdő és az erdő talajának helyreállításáról gondoskodni köteles.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy az erdészeti hatóság ezen jogszabályi kötelezettségénél fogva, az Evt. és az Evt.vhr. szabályainak alkalmazásával járt el. A felülvizsgálati kérelembeli okfejtésből levezethető felperesi érveléssel szemben, az erdészeti hatóságnak nincs eljárási kötelezettsége hivatalból arra nézve, hogy vizsgálja, az erdészeti hatóság által engedélyezett rendeltetésszerű használat akadályozása ténylegesen megvalósult-e, milyen mértékben, arra mely jogszabályi rendelkezések vonatkoznak, és melyik hatóság hatáskörébe tartozik. Az ily módon végzett engedélyesi tevékenység vizsgálata akkor indokolt, ha a felperes az időleges igénybevétel meghosszabbítását kezdeményezi, avagy az engedély nélküli használat miatt előírt helyreállítási kötelezettség alól felmentést kérelmez. Ilyen eljárási cselekményekre azonban a felperes részéről nem került sor.

Szükségesnek tartja azt is kiemelni a Kúria, hogy sem a közigazgatási eljárásban benyújtott fellebbezésében, sem a közigazgatási határozatok felülvizsgálatát kérő keresetében a felperes a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokra, körülményekre nem hivatkozott, így a közigazgatási eljárás során, de a közigazgatási perben sem volt jogszabályi lehetőség azok vizsgálatára. Ennek alapvető oka a közigazgatási eljárásban az eljáró hatóság hatáskörének terjedelme és az eljárás tárgya, a közigazgatási perben pedig a kereseti kérelemhez kötöttség (Pp.215.§) közigazgatási perekben is irányadó alapelvi szabálya, továbbá a felülvizsgálandó közigazgatási eljárás és a keresettel támadott közigazgatási határozatok rendelkezési köre volt. A felülvizsgálati eljárás során a Pp. 275. § (2) bekezdése értelmében bizonyítási eljárás lefolytatására nincs lehetőség. Ezen

okokból a Kúria nem tér ki részletesen a felülvizsgálati kérelemben felhozott felperesi érvekre - szolgálat-alapítás, a Get. szabályainak alkalmazása, a védőövezet kialakításának szükségessége és védelme, a bányászati hatóság hatáskörének fennállta. Ezen okfejtések részben a közigazgatási eljárás és a közigazgatási per tárgyára és az eljáró hatóságra, részben a felülvizsgálati kérelem korlátaira tekintettel vizsgálhatók nem voltak.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem keretei között, a rá irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően, az eljárási szabályok - így a Pp. 163. § (1) bekezdése, és 206. § (1) bekezdése - betartásával helyesen és körültekintően vizsgálta a keresettel támadott alperesi határozatok jogszerűségét, és megfelelően foglalt állást abban a tekintetben, hogy jogszabálysértés az alperes részéről nem volt megállapítható.

Utalt arra is a Kúria, hogy a felperes a felülvizsgálati kérelemben foglaltak körében egy új eljárás keretében érvényesítheti a Get. és a Bt. előírásából következő jogosultságait, és teljesítheti az e körben fennálló jogszabályi kötelezettségeit. Ezek az erdészeti hatóság jelen eljárásában nem voltak vizsgálhatók, és így a közigazgatási perben és jelen felülvizsgálati eljárásban számon kérhetők sem.

Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban az alperesnek igazolt perköltsége nem merült fel, ezért arról a Kúriának rendelkezni nem kellett.

A felperes a felülvizsgálati eljárási illetéket a tárgyi illetékfeljegyzési ellenére rótta, amelynek viselésére a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.78.§.(1) bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2015. december 15.

Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró